

**SECRETARIATUL GENERAL
AL MINISTERULUI APĂRĂRII NAȚIONALE
- ÎNTRE TRADIȚIE ȘI NOUȚATE -**

I. ÎNFIINȚAREA SECRETARIATULUI GENERAL ȘI EVOLUȚIA LUI PÂNĂ LA SFÂRȘITUL PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

La 25 februarie 1900, prin promulgarea **Legii asupra administrației armatei și organizării Ministerului de Război**, propusă de ministrul de război Iacob Lahovary, se înființa Serviciul Secretariatului General al respectivului minister, condus de un secretar general. Legea a fost publicată în Monitorul Oficial al Regatului României din 29 februarie 1900, dată de referință ce poate fi considerată drept *Ziua Înființării Secretariatului General*¹ al fostului Minister de Război, actualmente Ministerul Apărării Naționale.

În titlul II al Legii, care notifică organizarea Ministerului de Război, la articolul 7 se prevedea că „Ministerul de Război cuprinde întrunirea tuturor serviciilor și direcțiilor prin care ministrul administrează și conduce armata.”

La acea vreme, serviciile Ministerului de Război erau: A) Secretariatul General; B) Marele Stat Major; C) Personalul; D) Controlul, Contabilitatea, Contenciosul și Pensiile. Direcțiile Ministerului de Război erau: 1) Infanteria; 2) Cavaleria; 3) Artileria; 4) Geniul; 5) Marina; 6) Sanitară; 7) Intendența.

Secretariatul General al Ministerului avea, conform articolului 9, următoarele atribuțiuni²: „rezolvarea problemelor de ordine generală care privesc organizarea serviciului și conducerea ministerului; centralizarea lucrărilor tuturor serviciilor și direcțiilor care trebuie înaintate suveranului, Consiliului de Miniștri și diferitelor consilii și comitete ale armatei; relațiile cu celelalte departamente și autorități civile; publicațiile ministerului.”

Ministrul de război era ajutat în conducerea serviciilor ministerului de secretarul general, de directorii superiori și de directori, cărora le delega parte din drepturile și atribuțiunile sale. Delegarea acestora se făcea în scris și se publica în Monitorul Oficial și Monitorul Oastei.

Secretarul general avea sarcina de a-l ajuta pe ministrul de război în conducerea superioară a tuturor serviciilor și direcțiilor ce compuneau ministerul. El veghea la îndeplinirea exactă a serviciului și urmărea „a se

da curs imediat tuturor lucrărilor”³. De asemenea, era abilitat să semneze în locul ministrului „ordine relative la toate chestiunile la care acesta nu și-a rezervat”, cu formularea „pentru ministru”. Conform delegării date de ministru, secretarul general aproba cheltuielile regulamentare și pe acelea privitoare la întreținerea regulată a armatei potrivit legilor, regulamentelor, tarifelor și limitelor bugetului. Când secretarul general absentă de la serviciu era înlocuit de către unul din directorii superiori hotărâți de ministru, iar când absența depășea opt zile înlocuirea se făcea prin decizie ministerială, în baza căreia înlocuitorul exercita, parțial sau în întregime, atribuțiile titularului.

Atribuțiile directorilor superiori prevedeau că „aceștia contrasemnează corespondența și apoi o duc secretarului general, care o supune semnăturii ministrului sau o semnează el, conform autorizației ce o are.”

Atribuțiile directorilor prevedeau că „aceștia informează pe secretarul general în toate problemele și lucrările direcțiunii sau abaterile ce se produc.”

Înainte de a intra în serviciu, funcționarii civili nou numiți depuneau jurământul în prezența ministrului sau a secretarului general.

Secretarul general făcea parte din componența Consiliului Superior al Armatei, îndeplinind funcția de secretar⁴. Din Consiliul Superior al Armatei mai făceau parte: ministrul de război; șeful Statului Major General al Armatei; doi comandanți de corp de armată; comandantul cetății (garnizoanei) București; comandantul regiunii întărite Focșani-Nămoloasa-Galați; inspectori generali ai cavaleriei, artileriei, geniului și marinei. Numirile în Consiliul Superior al Armatei se făceau prin Decret Regal.

Secretarul general îndeplinea și funcția de secretar la Comitetul inspectorilor generali care aveau ca atribuție principală înaintările în armată.

Primul secretar general a fost colonelul Gheorghe Mareș, urmat în anul 1902 de colonelul-adjutant Constantin Coandă, avansat ulterior general de brigadă.

Inițial Secretariatul General cuprindea 11 funcții, având următoarele echivalente⁵: o funcție cu gradul de colonel pentru secretarul general; o funcție de maior pentru locțiitor; o funcție de căpitan; un subșef birou clasa I; un registrator arhivar clasa I; un registrator

Adresa atașatului militar al Legației Italiei către generalul Coandă - secretar general al Ministerului de Război

arhivar clasa a II-a; un copist-caligraf; un copist clasa I sau subofițer de administrație clasa I; un copist clasa a II-a sau subofițer de administrație clasa a II-a; doi ușieri.

Pe timpul concediului secretarului general se numea, prin decizie ministerială, alt secretar general cu atribuțiile de a decide și semna corespondența ce nu o semna ministrul de război, precum și de a autoriza cheltuielile regulamentare în limitele creditelor, conform legilor în

**GENERAL DE BRIGADĂ
IOAN CULCER**
1904 - 1907
(a îndeplinit și funcția de comandant al
Armatei 1 în anul 1916)

**GENERAL DE BRIGADĂ
ALEXANDRU HARTEL**
1907 - 1909
(a îndeplinit și funcția de comandant
de divizie și Grup de divizii în anul
1916)

vigoare. Astfel, în anul 1903, în timpul ministrului de război D. Sturza, secretarul general, generalul de brigadă Constantin Coandă, a fost înlocuit provizoriu de generalul de brigadă Mihail Boteanu, comandantul cetății (garnizoanei) București⁶. Tot atunci apar primele schimbări în organizarea secretariatului general: funcția de colonel se înlocuiește cu cea de general de brigadă, numărul funcțiilor se ridică la 12 prin înființarea unei funcții de administrator clasa a III-a, iar o funcție de copist se transformă în șef birou clasa a II-a.

Prin Decretul 3.329, la data de 24 decembrie 1904 a fost numit în funcția de secretar general comandantul Brigăzii a III-a infanterie, generalul de brigadă Ioan Culcer. Mai târziu, în timpul Primului Război Mondial, acesta urma să îndeplinească funcția de comandant al Armatei 1 în apărarea Carpaților Meridionali⁷.

În anul 1912 Secretariatul General se restrânge la 10 funcții: secretarul general cu funcția de general de brigadă; șeful biroului informații cu funcția de locotenent-colonel; doi șefi de cabinet cu funcție de maior; un șef de birou cu funcție de căpitan; două funcții de locotenent; un administrator; doi ușieri.

În 1912 s-a aprobat *Regulamentul asupra organizării și funcționării Ministerului de Război*⁸, al cărui prim capitol prevedea serviciile și direcțiunile ministerului. Noile reglementări stabileau răspunderi și atribuții specifice care au determinat schimbări și în evoluția Secretariatului General. Conform *Regulamentului*, Ministerul

de Război cuprindea două cabinete și cinci birouri, cu următoarele atribuții:

„Cabinetul I, Ministrul:

Biroul I – are în sarcină toate lucrările și studiile de orice natură, ordonate de ministru: îndrumarea bugetelor ordinare și extraordinare; relațiile cu atașatii militari străini.

Biroul II – petițiuni, audiențe, recepții la ministru; extrase de presă și comunicări cu jurnalele; corespondența particulară a ministrului; centralizarea decretelor care trebuiesc supuse Majestății Sale Regelui și a referatelor către Consiliul de Miniștri.

Cabinetul II, Secretariatul General:

Biroul III – toate lucrările și studiile de orice natură, ordonate de secretarul general; ordine de cabinet; afaceri rezervate și confidențiale; ceremonii și solemnități; comitetul inspectorilor generali; corespondența cu autoritățile civile în ceea ce privește siguranța Statului și ordinea publică etc.

Biroul IV – primirea și desfacerea corespondenței; distribuirea corespondenței la direcțiile respective; biblioteca secretariatului; registratura generală; corespondența secretarului general; memoriile generalilor și coloneilor; audiențe; Monitorul Oastei; decizii ministeriale și ordine circulare; rânduirea și controlul personalului de zi pe minister.

Biroul V – informații; înscrierea pentru audiențe; relații cu publicul; centralizarea de la direcția problemelor ce trebuiesc publicate și date reporterilor; punerea la dispoziția celor interesați a caietelor de sarcini pentru licitații; primirea și distribuirea corespondenței particulare adresate personalului ministerului.”⁹

Capitolul al II-lea conține atribuțiile secretarului general, care, printre altele, prevedeau: „Acesta îl ajută pe ministru în conducerea superioară a tuturor serviciilor și direcțiilor ce compun ministerul. El veghează la exacta îndeplinire a serviciului și îngrijește a da

curs la timp tuturor lucrărilor. Desface corespondența oficială, adresată confidențial ministrului, căruia o prezintă. Semnează în locul ministrului, cu indicațiunea *pentru ministru*, deciziile și corespondența ce *acesta nu și-a rezervat*. După delegația ministrului, aprobă cheltuielile privitoare la

GENERAL DE BRIGADĂ
MIHAIL BOTEANU
1909 - 1910
(a îndeplinit și funcția de
comandant de divizie)

GENERAL DE BRIGADĂ
NICOLAE POPOVICI
1910 - 1912
(a îndeplinit și funcția de
commandant de divizie)

buna întreținere a armatei, potrivit legilor, regulamentelor și tarifelor în limitele bugetare. Ia cunoștință de proiectele de legi, regulamente, decretele, deciziile și referatele de orice natură, înainte de a fi supuse ministrului de către direcțiile respective. Păstrează memoriile generalilor și a asimilațiilor acestui grad, ținând la curent pe ministru de tot ce se întâmplă în serviciul ministerului. Când secretarul general absentează este

**GENERAL DE BRIGADĂ
DUMITRU ILIESCU**
1914 - 1916
(a îndeplinit și funcția de subșef
al Marelui Cartier General -
1916)

**GENERAL DE BRIGADĂ
GHEORGHE BURGHELE**
1916 - 1917
(a îndeplinit și funcția de
comandant de divizie)

înlocuit de către unul din directorii superiori, hotărât de ministru, iar când absența se prelungește mai mult de opt zile înlocuirea se face printr-o decizie ministerială, în baza căreia înlocuitorul exercită atribuțiunile titularului în totalitate sau în parte.”¹⁰

Odată cu evoluția organismului militar, activitatea Secretariatului General devenea tot mai complexă. În perioada 1914-1916, ani premergători intrării României în Primul Război Mondial, secretarul general era generalul de brigadă Dumitru Iliescu, devenit în 1916 subșef al Marelui Cartier General. Au fost modificate atunci unele prevederi ale Legii pentru organizarea armatei, Legii rechizițiilor, Legii de reorganizare a corpurilor de grăniceri și a fost elaborată Legea pentru chemarea sub arme a contingentelor 1915 și 1916. De asemenea, au fost elaborate noi regulamente privind serviciul în campanie și au fost emise mai multe ordine circulare la care Secretariatul General a avut o contribuție deosebită.

În perioada Primului Război Mondial și-au succedat în funcția de secretar general mai mulți ofițeri cu gradul de la colonel la general de divizie. Numai în anul 1918 au fost numiți patru militari în această funcție. Schimbările frecvente din această perioadă s-au datorat atât mutării Ministerului de Război de la București la Iași în 1916, cât și deselor schimbări de situații pe frontul din Moldova.

GENERAL DE BRIGADĂ
RAZU ARISTIDE
1918

GENERAL DE BRIGADĂ
ALEXANDRU GORSKY
1918
(a îndeplinit și funcția de
Prefect al Poliției Capitalei)

În luna iunie 1918 Consiliul de Miniștri îl autorizează pe ministrul de război să înființeze o secțiune a Ministerului de Război la București până la mutarea definitivă a ministerului în capitală. În acest context, capitolul servicii și direcțiuni prevedea și atribuțiile pentru secțiunea Secretariatului General, după cum urmează: „Secretariatul General va avea aceleași atribuțiuni ca și Secretariatul General din minister. Secretarul general va avea delegație din partea ministrului de război să semneze în locul său corespondența ce nu-i este rezervată și să aprobe cheltuielile în condițiunile și cu formele stabilite din Legea contabilității publice. Delegația ce se va da secretarului general de a semna corespondența și a aproba cheltuieli în numele ministrului de război se va publica în Monitorul Oficial și Monitorul Oastei.”

În perioada 1900-1918 funcția de secretar general a fost îndeplinită de militari de carieră cu grade de la colonel la general de divizie. Aceștia au ocupat funcția, în medie, de la unu la trei ani.

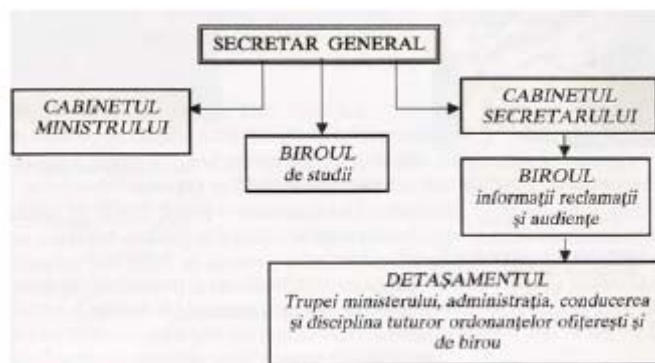
Înființarea Serviciului Secretariatului General și a funcției de secretar general au reprezentat pentru armata română elemente importante în evoluția organismului militar,

contribuind la îmbunătățirea conducerii Ministerului de Război. Secretariatul General a reprezentat centralizarea și dispecerizarea deciziilor ministrului de război în condițiile în care armata română a participat la campania din Bulgaria din 1913 și la puternicele confruntări din Primul Război Mondial.

Nevoia de comunicare și operativitate în executarea ordinelor și dispozițiilor ministrului au făcut ca pe teritoriul românesc ocupat de armatele Germaniei și Austro-Ungariei să funcționeze la București după armistițiu, în anul 1918, o secție a Secretariatului General dislocat la Iași, în teritoriul românesc neocupat.

II. REPERE CRONOLOGICE ÎN EVOLUȚIA SECRETARIATULUI GENERAL ÎN PERIOADA INTERBELICĂ

La 18 aprilie 1919 s-a modificat și completat Legea de organizare a Ministerului de Război, în care Serviciul Secretariatului General avea următoarea componență¹¹:

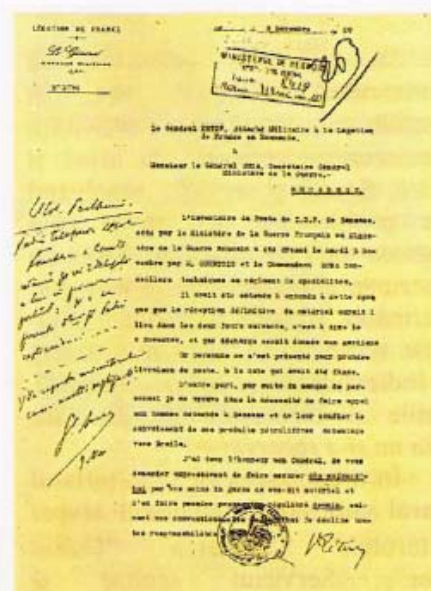

În raport cu noua structură, secretarului general și Secretariatului General le-au fost stabilite noi responsabilități și atribuții. Astfel, la atribuții, Cabinetul Ministrului avea în sarcină lucrările de orice natură ordonate de ministru, petiții, audiențe și recepții la ministru; extrase din presă și comunicări cu jurnalele; corespondența particulară a ministrului; centralizarea decretelor care trebuie supuse Majestății Sale Regele și a referatelor către Consiliul de Miniștri. Biroul de studii avea în sarcină toate lucrările și studiile de orice natură ordonate de secretarul general; decizii ministeriale și ordine circulare. Biroul de informații, reclamații și audiențe se ocupa de ordinele de la cabinet, afaceri rezervate și confidențiale, ceremonii și solemnități. În sarcinile acestui birou mai intrau: registratura generală; primirea, desfacerea și distribuirea corespondenței; Monitorul Oastei; rânduirea și controlul personalului pe ministru; înscrieri pentru audiențe, relații și lămurirea publicului cu problemele de la această structură.

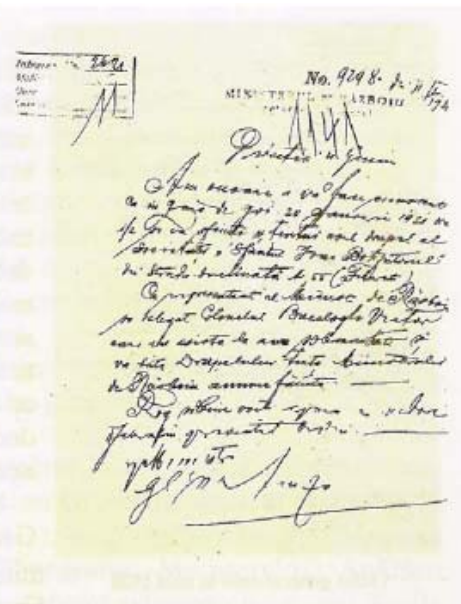
Personalul ofițeresc era următorul: un general; un locotenent-colonel (șeful de cabinet al ministrului); doi locotenenți-colonei (șefi de birouri); șapte maiori (șefi și subșefi de birouri); șase căpitani (ajutori); șase locotenenți sau sublocotenenți; un locotenent (administrator). La aceștia se adăugau copiiști, secretari, dactilografe, portari și ușieri.

La acea dată secretar general era generalul de brigadă Ioan Rășcanu, devenit în 1919 ministru de război, iar ofițer adjutant era locotenentul Titus Gârbea¹².

Documentele vremii arată că solda ministrului era fixată în 1922 la 5.000 de lei, iar a secretarului general la 3.000 de lei; coloneii primeau 1.800 de lei, maiorii 1.100 de lei, căpitanii 1.000 de lei, iar sublocotenenții 800 de lei.

Adresa atașatului militar al Legației Franței către secretarul general din anul 1920

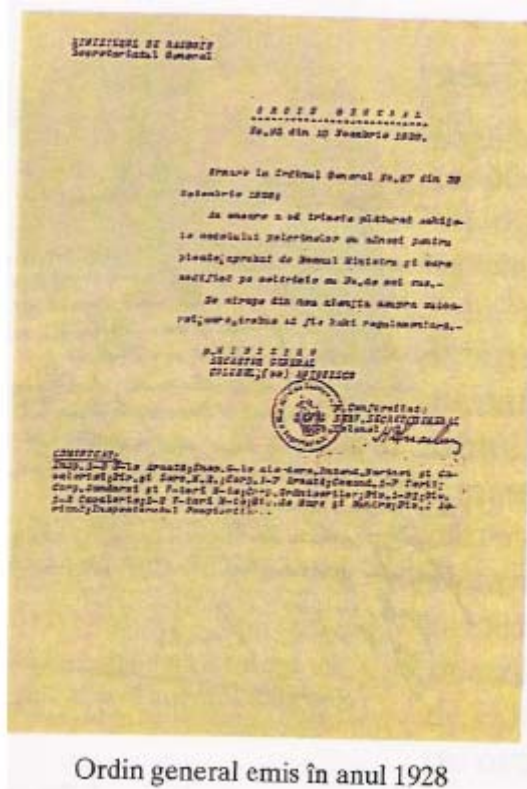
Adresa trimisă de secretarul general, generalul Ștefănescu Amza, în anul 1921

În anul 1928 funcția de secretar general era îndeplinită de colonelul Ion Antonescu. Înaintând în ierarhia militară, el a devenit ulterior șeful Marelui Stat Major în perioada 1933-1934, ministrul apărării naționale între 1937-1938 și apoi conducător al statului român și președintele Consiliului de miniștri între 1940-1944.

ION ANTONESCU
1928

(a îndeplinit și funcțiile de șef al Marelui Stat Major - 1933-1934, ministrul apărării naționale - 1937-1938 și conducător al Statului 1940-1944)

Ordin general emis în anul 1928

Până în anul 1929 nu au mai apărut modificări deosebite în structura, funcțiile și responsabilitățile Secretariatului General. Prin adoptarea Legii pentru organizarea ministerelor din 2 august 1929 s-a prevăzut o nouă organizare și s-au stabilit noi atribuții Secretariatului General¹³. Astfel, Cabinetul Ministrului a ieșit din subordinea secretarului general și i-au fost stabilite alte atribuții conform art. 14 al legii menționate și care au fost general valabile pentru toate ministerele. Legea prevedea că „Secretariatul General are în atribuțiile sale coordonarea activității inspectoratelor generale de armă și tehnice, direcții și

servicii, rezolvând toate problemele ce-i revin prin delegarea dată de ministru. Ajută pe ministru în administrarea și înzestrarea armatei. Aprobă lucrările și cheltuielile semnând în locul ministrului cu indicațiunea *pentru ministru* deciziile și corespondența pe care *acesta nu și-a rezervat-o.*”

În organizarea sa, Secretariatul General cuprindea: Batalionul trupei ministrului; Societatea „Cultul Eroilor”; Serviciul sanitar; Registratura generală¹⁴. Secretarul general era și secretar al Consiliului Superior al Armatei, organ permanent ce asigura pregătirea de război a armatei și redacta procesul verbal al ședinței¹⁵.

La 8 iunie 1932, prin Legea pentru organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale¹⁶, Secretariatul General a fost stabilit drept organ de conducere tehnică și administrativă, făcându-se o distincție clară între atribuțiile secretarului general și cele ale Serviciului Secretariatului General.

Conform legii, secretarul general avea următoarele atribuții¹⁷: „ajută pe ministru în administrarea și înzestrarea armatei; aprobă lucrările și cheltuielile delegate de către ministrul apărării

naționale, semnând cu specificarea *pentru ministru*; supraveghează și controlează funcționarea serviciului în Ministerul Apărării Naționale și îndrumă personalul.” Funcția secretarului general era prevăzută cu gradul de general de brigadă.

GENERAL DE BRIGADĂ
IOAN ILCUȘU
1932 - 1933
(a îndeplinit și funcția de
ministru al apărării
naționale - 1939-1940)

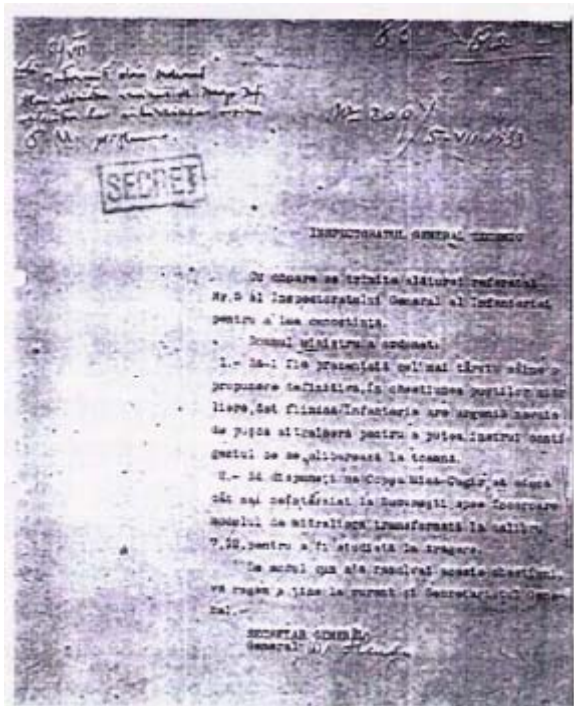
Secretarul general avea în subordine Serviciul Secretariatului General și Societatea „Cultul Eroilor”.

Pentru Serviciul Secretariatului General au fost stabilite următoarele atribuții: „ajută pe secretarul general în toate problemele de conducere a serviciului; pregătește mobilizarea formațiunilor și personalului ce aparțin Ministerului Apărării Naționale; întocmește studii pentru diferite probleme ale armatei în legătură cu nevoile armatei și ține evidența lucrărilor în curs de executare; descifrează corespondența cifrată; administrează fondurile repartizate secretarului general.”

Serviciul Secretariatului General era condus de un colonel și avea în subordine¹⁸: Batalionul trupei ministerului; Serviciul Sanitar; Tipografia Ministerului Apărării Naționale; Oficiul telegrafic-telefonice; Secția de automobile; Registratura Generală; Arhiva Ministerului Apărării Naționale.

Prin Decizia Ministerială nr. 21 din 29 decembrie 1936 s-a hotărât înființarea funcțiilor de secretar general al Ministerului Armamentului cu atribuții de conducere tehnică și administrativă, având în subordine: Inspectoratul general tehnic al armatei; Serviciul controlului executării contractelor; Serviciul consilierului juridic; Serviciul Secretariatului General.

De asemenea, prin Decizia Ministerială nr. 56 din 11 ianuarie 1937 a fost numit un secretar general al Ministerului Aerului și Marinei, cu atribuții numai în acest minister.

Document elaborat de secretarul general
în anul 1933

**GENERAL DE BRIGADĂ
GRIGORE CORNICIOIU**
1937
(a îndeplinit și funcția de
comandant al Corpului de
grăniceri)

**GENERAL DE BRIGADĂ
NICOLAE DĂSCĂLESCU**
1937 - 1938
(a îndeplinit și funcția de
comandant al Armatei 4)

Totodată, au loc unele modificări în atribuțiile secretarului general. Astfel, prin Decizia Ministerială nr. 409 din 5 iunie 1937 secretarul general preia de la subsecretarul de stat sarcina privind înzestrarea armatei cu echipament de toate categoriile. Secretarul general era și ordonator primar prin delegație – funcție stabilită tot prin decizie ministerială¹⁹.

Decizia Ministerială nr. 1040 din 28 septembrie 1937 îl autoriza pe secretarul general să aprobe și să angajeze cheltuieli pentru inspectorate și pentru direcțiile și serviciile Ministerului Apărării Naționale²⁰. El avea dreptul să aprobe cheltuieli, prin bună învoială, până la suma de 300.000 (trei sute mii) lei și adjudecări de licitații publice până la suma de 10.000.000 (zece milioane) lei²¹. De asemenea, a fost abilitat să aprobe referate de angajare pentru virarea din bugetul armatei și credite extraordinare speciale care alimentează bugetul. Avea dreptul să aprobe emiterea de cecuri, dispozițiuni și adrese de plată pe bază de acte legale și să semneze contracte în limitele sumelor precizate prin deciziile ministeriale. Tot printr-o decizie ministerială a fost prevăzut ca secretarul general să aibă dreptul la o trăsură „de tipul regulamentar și anume: *Model Victoria* sau trăsură de piață *Model 1928* a Arsenalului Armatei.”

Printr-un Decret Regal din 17 mai 1938 generalul de brigadă Aurel Aldea a fost numit în funcția de prim secretar general al Ministerului Apărării Naționale, iar generalul de brigadă Vasile Negrei în funcția de al doilea secretar general al Ministerului Apărării

Naționale²², stabilindu-se totodată și atribuțiile celor doi secretari generali²³.

Trăsura model "Victoria"
(folosită de secretarii generali în perioada interbelică)

general al Ministerului Apărării Naționale, ajuta pe ministru și subsecretarul de stat în toate problemele referitoare la administrarea și înzestrarea armatei, precum și la „orice domeniu a se va hotări”²⁵; aproba lucrările și cheltuielile delegate de către ministru, semnând *pentru ministru*. Totodată, se preocupa de organizarea și îndrumarea funcționării

GENERAL DE BRIGADĂ
AUREL ALDEA
1938
(a îndeplinit și funcția de
ministru de interne 1944)

serviciului în minister, supraveghind și controlând executarea lui de către întregul personal; propunea, când era cazul, măsuri în legătură cu o mai potrivită organizare și funcționare a ministerului, făcând și propuneri ce interesau personalul armatei în general. O sarcină expresă și de mare răspundere se referea la vegherea, îndrumarea și coordonarea pregătirii mobilizării pentru toate formațiunile din minister.

În același act oficial se prevedea că secretarul general era președintele Comitetului Ministerului Apărării Naționale pentru discuția și caracterizarea ofițerilor din Ministerul Apărării Naționale, precum și președintele Comisiei de numiri și înaintări a funcționarilor civili.

Secretarul general avea în subordinea sa directă: Serviciul Secretariatului General; Inspectoratul Muzicilor Armatei; Societatea „Cultul Eroilor”; Casa de Pensii a Ofițerilor; Casa Dotației Oastei; Casa Oștirii.

Serviciului Secretariatului General i-au fost conferite atribuții sporite²⁶, astfel: „ajută și documentează pe secretarul general în îndeplinirea atribuțiilor ce-i revin prin lege și a celor trasate de ministru; studiază și propune măsuri în legătură cu organizarea și funcționarea ministerului pe timp de pace și la război; pregătește mobilizarea formațiunilor și personalului care aparțin Ministerului Apărării Naționale, în care scop dă instrucțiuni, coordonează și centralizează toate lucrările în acest domeniu; organizează difuzarea și adaptarea instrucțiunilor de apărare pasivă pentru toate formațiunile aparținând Armatei de Uscat și centralizează nevoile în această direcție; ține

evidența deciziilor ministeriale, ordinelor generale și circulare, pe care le studiază și face propuneri pentru armonizarea lor cu alte dispozițiuni mai vechi sau mai noi după caz; cifrează și descifrează corespondența secretă adresată Secretariatului General al Ministerului Apărării Naționale și face legătura pentru problemele de ordin administrativ între secretarul general și Serviciul Special de Informații; face toate lucrările legate de convocarea Consiliului Superior al Armatei și ține evidența lor; păstrează procesele-verbale ale Consiliului Superior al Armatei, referitoare la dotarea și organizarea Armatei și la orice problemă interesând apărarea națională; administrează fondurile ce-i sunt alocate.”

Serviciul Secretariatului General era condus de un ofițer superior de stat major, ajutat de un subșef al serviciului și de personalul necesar. Șeful serviciului era echivalent cu un șef de stat major de la un Comandament de Corp de Armată, iar pentru îndeplinirea atribuțiilor avea în subordine directă: Serviciul Secretariatului General; Inspectoratul Muzicilor Armatei; Societatea „Cultul Eroilor”; Casa de Pensii a Ofițerilor; Casa Dotației Oastei; Casa Oștirii.

Serviciul Secretariatului General avea în subordine directă: Batalionul trupei ministerului cu: Tipografia ministerului; Secția auto a ministerului; Serviciul medical al ministerului; Oficiul telegrafic-telefonice; Biroul militar poștal; Registratura Generală a ministerului; Arhiva Generală a ministerului.

GENERAL DE BRIGADĂ
NICOLAE ȘOVA
1940
a îndeplinit și funcțiile de
subsecretar de stat al
Marinei - 1944 și
comandantul Corpului 7
Armată - 1944)

Prin Decizia Ministerială nr. 435 din 22 mai 1940 s-a hotărât ca secretarul general al Ministerului Apărării Naționale să fie însărcinat cu conducerea superioară a Inspectoratului General al Geniului (Direcția Geniului și Direcția Fortificațiilor) și a Direcției Construcțiilor și Domeniilor Militare. În această calitate, secretarul general al Ministerului Apărării Naționale avea dreptul să dea dispoziții și să urmărească executarea lor pentru acest inspectorat, să urmărească problemele referitoare la planul general de fortificare a țării, la construcțiile militare, la organizarea și instrucția trupelor de geniu, la relațiile inspectoratului cu alte departamente ale Guvernului etc.

Prin Decizia Ministerială nr. 1439 din 8 septembrie 1940, generalul Nicolae Șova preia funcția de secretar general²⁷. Atribuțiile sale erau de a-l ajuta pe ministrul apărării în toate problemele legate de conducerea și dotarea Armatei de Uscaț și acelea referitoare la organizarea teritoriului pentru pace și război. Pentru îndeplinirea atribuțiilor avea în subordine directă: Serviciul Secretariatului General; Inspectoratul Muzicilor Armatei; Societatea „Cultul Eroilor”; Casa de Pensii a Ofițerilor; Casa Dotației Oastei; Casa Oștirii.

Transformările structurale ale Secretariatului General care au avut loc în această perioadă s-au circumscris firesc procesului de remodelare a armatei române și de pregătire a acesteia pentru evenimentele ce urmau să aibă loc.

III. SECRETARIATUL GENERAL ÎN TIMPUL CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL ȘI EVOLUȚIA SA PÂNĂ ÎN ANUL 1949

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial atribuțiile secretarului general și cele ale Secretariatului General au rămas, în esență, cele prevăzute în Decretul Lege pentru organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale din 9 octombrie 1939. Ele au fost reînnoite printr-o serie de decizii ministeriale, cum a fost Decizia Ministerială nr. 300 din 22 august 1941, nr. 1478 din 10 decembrie 1941 și nr. 2580 din 2 decembrie 1944 privind organizarea și funcționarea Ministerului de Război.

GENERAL DE BRIGADĂ
ION BOIȚEANU
1941 - 1942
(a îndeplinit și funcțiile de
Comandant de Corp de
Armată - 1943 și ministrul
culturii naționale și cultelor)

Din august 1941 secretarul general avea sarcina să transforme hotărârile ministrului în ordine și directive, semnând *pentru ministrul apărării naționale*, și să coordoneze, după directivele și în numele ministrului, lucrările cu caracter comun ale tuturor Subsecretariatelor de Stat înființate în toamna anului 1940: cel al Armatei de Uscat, cel al Aerului și Marinei și cel de la Înzestrarea și Administrația Armatei. La fiecare subsecretariat era încadrat câte un secretar general, iar secretarul general al Ministerului Apărării Naționale avea sarcina de a coordona direct secretarii generali de la cele trei subsecretariate.

Prin Decizia Ministerială nr. 3196 din 20 februarie 1941 generalul de brigadă Ioan Boițeanu a fost numit secretar general, cu următoarele atribuții²⁸: „ajută pe ministru în toate domeniile de activitate ce-i revin acestuia și-i procură toate elementele necesare documentării, rezolvând probleme bazate pe legi, regulamente și decizii ministeriale și prezentând ministrului numai pe acelea care ies din cadrul atribuției secretarului general; după directivele ministrului coordonează activitatea și lucrările Subsecretariatelor de Stat ale Ministerului; controlează modul cum sunt înțelese și executate, de către organele militare, hotărârile ministrului și cum sunt aplicate legile și regulamentele; face legătura între Ministerul Apărării Naționale și celelalte departamente, în problemele privind apărarea națională; pregătește toate lucrările în legătură cu convocarea Consiliului Superior al Oștirii al cărui secretar este, ține evidența lor și păstrează procesele verbale încheiate de consiliu; ține evidența Înaltelor Decrete, Decretelor, Decretelor Lege, deciziilor ministeriale și ordinelor generale, asigurând

aplicarea și armonizarea lor; este președintele Comitetului pentru discutarea și caracterizarea ofițerilor din întreg Ministerul Apărării Naționale, precum și președintele Comisiei de numiri și înaintări a funcționarilor civili.”

Secretarul general conducea direct următoarele direcții, a căror activitate privea toate Subsecretariatele de Stat ale Ministerului Apărării Naționale: „Direcția Personalului prin care veghea, îndruma și coordona lucrările referitoare la încadrarea tuturor forțelor armate cu personal militar și civil, în legătură cu Marele Stat Major; Direcția Justiției, prin care rezolva problemele legate de diferite avize tehnice, reclamații și procese, privind Ministerul Apărării Naționale; Direcția Sanitară, prin care asigura și controla sănătatea și igiena la toate forțele armate; Direcția Controlului, prin care asigura executarea controlului neprevădit la toate comandamentele, unitățile și formațiunile subordonate Subsecretariatelor de Stat ale Ministerului.”

Secretarul General avea în subordine directă²⁹ următoarele: Așezământul „Regina Maria” pentru „Cultul Eroilor”; Casa de Pensii a ofițerilor; Casa Dotației Oastei; Casa Oștirii. Conform legii, secretarul general al Ministerului Apărării Naționale era ajutat de un Serviciu al secretarului general.

În perioada 1941-1943 Secretariatul General al Ministerului Apărării Naționale a fost organizat pe trei birouri cu atribuții specifice³⁰:

Biroul 1, Adjutantură-registratură – ținea evidența personalului armatei, rezolva petiții și reclamații legate de situația personalului armatei cu privire la avansări, decorații, pedepse etc., rezolvând și problemele privind arhiva.

Biroul 2, Studii și coordonare – se ocupa de organizare și mobilizare, de informații, apărare pasivă, probleme de instrucție, elaborare de directive și instrucțiuni pentru școli. Tot aici se rezolvau probleme legate de evacuări, transporturi, plăți pentru militarii români aflați în străinătate și corespondența cu aceștia. O altă sarcină era păstrarea și completarea Registrului Istoric.

Biroul 3, Controale – avea în sarcină controalele permanente pe raza Corpurilor Teritoriale cu privire la dotarea, întreținerea, echiparea, hrănirea și disciplina militarilor. De asemenea, se făceau controale la unități și formațiuni la comune, primării, circumscripțiile poliției și posturile de jandarmi cu privire la operațiunile de punere la drepturi și plata ajutoarelor de concentrare și mobilizare pentru familiile

celor de pe front sau la alocarea pensiilor pentru invalizi, orfani și văduve de război. Erau controlate și spitalele din Zona Interioară privind încadrarea, dotarea, cazarea și întreținerea acestora și nevoile răniților de hrană, echipare, medicamente, tratament, concedii etc. Biroul mai avea în sarcină și controlul detașamentelor de lucru (forestiere, căi ferate, drumuri, agricole) privind problemele de cazare, hrănire, echipare, drepturi și igienă. Ofițerii controlori executau controalele permanente după un program lunar, raportând periodic prin fișe sau rapoarte trimise prin curieri la fiecare decadă lunară la Secretariatul General din Ministerul de Război. Controalele speciale erau ordonate de ministrul de război sau secretarul general pe baza unor cereri sau informații în acest sens. Biroul 3 de control elabora ordinele, instrucțiunile și normele de control în raport cu atribuțiile fixate, propunând și note de îndreptare a neregulilor constatate.

La 10 ianuarie 1944 Secretariatul General se completează cu un Birou meseriași, denumit apoi Biroul 4 materiale, în ale cărui atribuții intrau problemele legate de transporturi materiale, foi de drum, evaluări și funcționarea popotei Ministerului de Război și a celorlalte popote din garnizoană.

La 2 decembrie 1944 este emisă Decizia Ministerială nr. 2580 referitoare la organizarea și funcționarea Ministerului de Război. Aceasta preciza că în subordinea Secretariatului General al Ministerului de Război se aflau: Așezământul Național „Regina Maria” pentru „Cultul Eroilor”; Casa Invalizilor, Orfanilor și Văduvelor de Război; Eforia Ostășească pentru Militari și Invalizi; Casa Oștirii; Curtea Militară de Casare și Justiție. Pe de altă parte, secretarul general conducea următoarele organe centrale din subordinea directă a Ministerului de Război: Direcția Superioară a Administrației Armatei; Direcția Superioară a Controlului; Direcția Superioară Sanitară cu Serviciul Farmaceutic și Fișierul Răniților; Direcția Personalului; Direcția

Justiției Militare; Direcția Liceelor Militare; Direcția Contencios; Inspectoratul Muzicilor Militare.

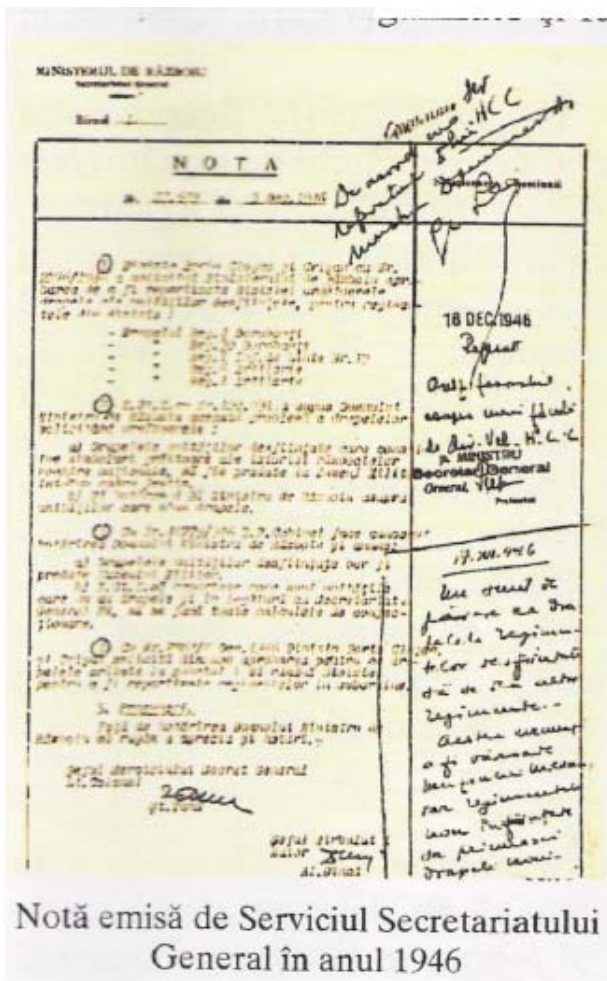

Între timp, prin desființarea Secretariatului General pentru Aplicarea Armistițiului de pe lângă Ministerul de Război s-a înființat al doilea post de secretar general al Ministerului de Război. Prin Decizia Ministerială nr. 85 din 11 aprilie 1946 a fost numit în această funcție colonelul Constantin Verdeș, cu sarcina de a supraveghea executarea obligațiilor pentru Aplicarea Armistițiului și a reprezenta Ministerul de Război în Consiliul Secretarilor Generali de la Comisia Română de Legătură cu Comisia Aliată de Control.

S-au stabilit totodată și responsabilitățile celor doi secretari generali în ceea ce privește îndrumarea și supravegherea direcțiilor și serviciilor din Ministerul de Război, astfel:

- generalul Constantin Țenescu pentru: Direcția Superioară a Controlului; Direcția Personalului; Direcția Justiției Militare; Direcția Contencios; Direcția Liceelor Militare; Inspectoratul Muzicilor Militare; Curtea Militară de Casare și Justiție;

- colonelul Constantin Verdeș pentru: Direcția Superioară a Administrației Armatei; Direcția Superioară Sanitară; Direcția Motomecanizării; Direcția Domenii și Construcții Militare; Direcția Veterinară.

După terminarea războiului, prin Legea nr. 452 din 15 iunie 1946³¹ privind organizarea și funcționarea Ministerului de Război s-a prevăzut ca ministerul să aibă „unul sau mai mulți secretari generali”, cu următoarele atribuții: „ajută pe ministru în îndeplinirea atribuțiilor sale, în limitele fixate de

acesta; administrează fondurile delegate, semnând *pentru ministru*; organizează și administrează funcționarea serviciului în inspectoratele, direcțiile și serviciile care depind direct de ministrul de război; propune când este cazul măsuri de organizarea și funcționarea Ministerului de Război.”

Unul din secretarii generali ai Ministerului de Război avea în supraveghere și control instituțiile dependente de Ministerul de Război, care erau organizate și funcționau pe bază de legi specifice, și anume: Casa Oștirii, el putând fi și președinte al Comitetului de Direcție; Casa Cercurilor Militare; Casa Dotației Oastei; Așezământul Național „Regina Maria” pentru „Cultul Eroilor”. Conform aceleiași legi, unul din secretarii generali avea și atribuția de a supraveghea și controla Episcopia Armatei.

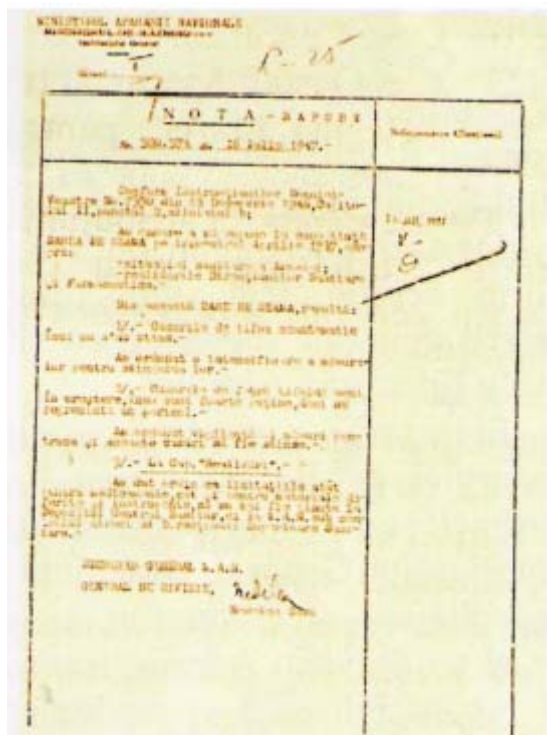

**GENERAL DE DIVIZIE
SAVU NEDELEA**
1947
(a îndeplinit și funcția de
comandant de divizie-1942 și
inspector al Inspectoratului
General al Motomecanizării
1946-1947)

Secretarii generali ai Ministerului de Război aveau în subordinea lor „un Serviciu al Secretariatului General, care ajută la îndeplinirea atribuțiilor ce-i revin, și un Serviciu Administrativ care contabilizează creditele bugetare repartizate în administrația Secretariatului General și mănuieste sumele destinate Ministerului de Război pentru cheltuieli legate de interese superioare de stat.”³²

La 1 aprilie 1947, funcția de secretar general era îndeplinită de generalul de brigadă Septimiu Pretorian, care la 28 iunie 1947 a fost înlocuit cu generalul de divizie Savu Nedelea. De la 27 decembrie 1947 a fost numit în această funcție generalul de brigadă Dumitru Coliu, funcție pe care o va deține până la desființarea Secretariatului General, în februarie 1949.

Prin Legea nr. 205 din 10 iunie 1947 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale³³, se prevedea ca ministrul apărării naționale să fie ajutat de trei secretari generali. Atribuțiile generale ale acestora³⁴

Notă raport din anul 1947

erau de a-l ajuta pe ministru în îndeplinirea atribuțiilor sale, în limitele fixate prin lege; de a exercita atribuțiuni administrative în legătură cu administrarea creditelor, fondurilor și materialelor, în limita împuternicirilor acordate prin delegație de către ministru și de a conduce direcțiile care le erau subordonate. Fiecare secretar general era ajutat, în îndeplinirea obligațiilor ce-i reveneau, de câte un cabinet. Unul din secretarii generali era și secretarul Consiliului Superior al Oștirii.

În iulie 1947 Secretariatul General era structurat pe următoarele birouri³⁵: Biroul 1, Organizare, evidență, adjutantură și registratură; Biroul 2, Contra-informații; Biroul 3, Reclamații; Biroul 4, Servicii; Biroul 5, Casierie. În urma unor modificări suferite pe parcurs, la 1 ianuarie 1949 Secretariatul General avea următoarea compunere: Biroul 1, Organizare, mobilizare; Biroul 2, Instrucție și protocol; Biroul 3, Servicii, registratură, casierie; Biroul 4, Informații și audiențe.

Secretariatul General se desființează pe data de 15 februarie 1949, prin Ordinul de Zi nr. 16 februarie 1949 al secretarului general, atribuțiile acestuia revenind Direcției Gospodărie a Ministerului Apărării Naționale cu începere de la aceeași dată³⁶.

<i>Colonel</i>	Mareș Gheorghe	1900 - 1902
<i>General de brigadă</i>	Coandă Constantin	1902 - 1904
<i>General de brigadă</i>	Culcer Ioan	1904 - 1907
<i>General de brigadă</i>	Hartel Alexandru	1907 - 1909
<i>General de brigadă</i>	Boteanu Mihail	1909 - 1910
<i>General de brigadă</i>	Popovici Nicolae	1910- 1912
<i>General de brigadă</i>	Văleanu Nicolae	1912- 1914
<i>General de brigadă</i>	Iliescu Dumitru	1914- 1916
<i>General de brigadă</i>	Iancovescu Constantin	1916
<i>General de brigadă</i>	Burghele Gheorghe	1916 - 1917
<i>Colonel</i>	Eracle Nicolae	1917
<i>General de divizie</i>	Razu Aristide	1918
<i>General de brigadă</i>	Gorsky Alexandru	1918
<i>General de divizie</i>	Referendaru Alexandru	1918
<i>General de brigadă</i>	Rășcanu Ioan	1918 - 1919
<i>General de brigadă</i>	Alexiu Alexandru	1919 - 1920
<i>General de brigadă</i>	Ștefănescu Amza	1920 - 1922
<i>General de brigadă</i>	Munteanu Alexandru	1922 - 1926
<i>General de brigadă</i>	Ivanovici Anton	1926 - 1927
<i>General de brigadă</i>	Dumitrescu Toma	1928
<i>Colonel</i>	Antonescu Ion	1928
<i>General de brigadă</i>	Popescu Dumitru	1928 - 1931
<i>General de brigadă</i>	Partenie Ilie	1931 - 1932
<i>General de brigadă</i>	Ilcușu Ioan	1932 - 1933
<i>General de brigadă</i>	Motaș Dimitrie	1933
<i>General de brigadă</i>	Glatz Alexandru	1933

<i>General de brigadă</i>	Rizeanu Alexandru	1933 - 1934
<i>General de brigadă</i>	Cornicioiu Grigore	1937
<i>General de brigadă</i>	Bucliu Gheorghe	1937
<i>General de brigadă</i>	Dăscălescu Nicolae	1937 - 1938
<i>General de brigadă</i>	Aldea Aurel	1938
<i>General de brigadă</i>	Negrei Vasile	1938
<i>General de brigadă</i>	Niculescu Constantin	1938 - 1940
<i>General de brigadă</i>	Stoenescu Nicolae	1940
<i>General de brigadă</i>	Șova Nicolae	1940
<i>General de brigadă</i>	Boițeanu Ion	1941 - 1942
<i>General de brigadă</i>	Davidescu Vintilă	1942 - 1944
<i>General de brigadă</i>	Davidescu Radu	1944
<i>General de divizie</i>	Carlaonț Dumitru	1944
<i>General de brigadă</i>	Eftimiu Ioan	1944 - 1945
<i>General de brigadă</i>	Ionescu E. Constantin	1945
<i>General de brigadă</i>	Tenescu Constantin	1945
<i>Colonel</i>	Verdeș Constantin	1946
<i>General de brigadă</i>	Pretorian Septimiu	1947
<i>General de divizie</i>	Nedelea Savu	1947
<i>General maior</i>	Coliu Dumitru	1947 - 1949

De la înființarea sa în 1900 și până în anul 1949, Secretariatul General a prezentat avantajul degrevării ministrului de relația directă cu unele structuri din subordine cu atribuții diversificate, permițându-i acestuia concentrarea pe problemele de maximă importanță.

Funcția de secretar general a fost îndeplinită oficial de 47 de militari de carieră cu gradul de la colonel la general de divizie. Durata îndeplinirii funcției a fost în medie de doi ani, dar au existat și cazuri când secretarul general a stat pe funcție doar câteva luni. Cel mai lung mandat a fost de 4 ani, între 1922 și 1926, în cazul generalului de brigadă Alexandru Munteanu.

Dintre personalitățile care au îndeplinit funcția de secretar general al ministerului cele mai ilustrative au fost: generalul Ioan Culcer, numit în 1916 comandantul Armatei 1; generalul Dumitru Iliescu, numit subșef al Marelui Cartier General în 1916; generalul Eracle Nicolescu, numit prefect al Poliției Capitalei; generalul Ioan Rășcanu, devenit ministru al apărării naționale; colonelul Ion Antonescu, devenit conducătorul statului între 1940 și 1944; generalul Ioan Ilcușu, ulterior ministru al apărării naționale (1939-1940); generalul Aurel Aldea, ulterior ministru de interne; generalul Stoenescu Nicolae, ulterior ministru de finanțe.

Atribuțiile și responsabilitățile Secretariatului General și cele ale secretarului general au cunoscut o evoluție progresivă până la cel de-al Doilea Război Mondial, când au intrat în regres până la desființarea acestora în anul 1949.

În întreaga perioadă secretarul general a îndeplinit și funcția de secretar al Consiliului Superior al Armatei, unde se luau deciziile cele

mai importante referitoare la organizarea, funcționarea și acțiunile aparatului militar. Totodată, el a îndeplinit și funcția de secretar al Comitetului inspectorilor generali, comitet care avea ca atribuție principală înaintările în armată. În subordinea secretarului general s-a găsit în permanență Serviciul Secretariatului General și, periodic, alte servicii sau societăți.

Se observă că în această perioadă secretarul general și Serviciul Secretariatului General au avut o deosebită importanță în rezolvarea problemelor de bază ale Ministerului Apărării Naționale (Ministerului de Război), simplificând procesul decizional, corelând acțiunile de la nivelul departamentelor și reducând considerabil circulația documentelor la nivelul ministerului.

De asemenea, la acest nivel a fost facilitată elaborarea unor documente viabile și funcționale, atât în plan militar, cât și administrativ, care au asigurat suportul material necesar participării României în cele două războaie mondiale.

Din această succintă prezentare se impune concluzia că Secretariatul General și secretarul general au avut în această perioadă un rol deosebit în conducerea Ministerului Apărării Naționale, iar decizia din februarie 1949, luată sub presiuni externe, a declanșat un regres în conducerea și organizarea acestui minister și o slăbire considerabilă a actului decizional pe care îl avea ministrul apărării naționale, permițând influențe din partea unor factori politici și externi.

IV. ROLUL ȘI ATRIBUȚIILE SECRETARIATULUI GENERAL AL MINISTERULUI APĂRĂRII NAȚIONALE ÎN PROCESUL DE REFORMĂ A ORGANISMULUI MILITAR

Revoluția din Decembrie 1989 a deschis calea pentru înscrierea României într-un amplu proces de reformă instituțională ce a produs schimbări radicale în domeniul administrației publice centrale.

În acest sens, prin Hotărârea Guvernului României nr. 43 din 30 ianuarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 51 din 5 februarie 1998, s-a înființat funcția de secretar general în cadrul ministerelor. Actul normativ prevedea că numirea și eliberarea din funcție a secretarului general, precum și atribuțiile acestuia, trebuie stabilite prin ordin al ministrului. Pentru îndeplinirea prevederilor acestei hotărâri prin Ordinul ministrului de stat, ministrul apărării naționale, cu nr. M.P. 482 din 31 iulie 1998, s-a aprobat numirea secretarului general civil al Ministerului Apărării Naționale și s-a dispus înființarea Secretariatului General ca structură administrativă menită să-l sprijine pe ministru în realizarea competențelor sale funcționale.

Prin înființarea funcției de secretar general și a structurii specifice s-a reînnotat, în contextul consolidării controlului civil asupra organismului militar, o tradiție ce a venit în întâmpinarea cerințelor reformei administrației publice centrale de asigurare a continuității și respectiv de stabilire a unor legături funcționale cu Secretariatul General al Guvernului, autoritățile și instituțiile publice, organizațiile neguvernamentale, persoanele juridice și fizice. Încadrându-se în procesul general de reformă administrativă, reînființarea acestei funcții și a structurii specifice reprezintă pentru instituția militară restituirea unor elemente de cultură instituțională care dau stabilitate și coerență asigurării administrative a organismului militar, precum și armonizarea opțiunilor politice în domeniul apărării cu cerințe de ordin strategic.

Includerea Secretariatului general ca structură distinctă, cu atribuții și competențe specifice, în organigrama Ministerului Apărării Naționale reflectă materializarea în domeniul militar a strategiei Guvernului României de modernizare și funcționare eficientă a aparatului administrativ, în care cooperarea permanentă, bazată pe principii și obiective comune, reprezintă o cerință obligatorie în procesul general de reformă.

Odată cu intrarea în vigoare la, 1 august 2006, a Legii nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, Secretariatul general al Ministerului Apărării Naționale este investit cu atribuții și responsabilități sporite. Astfel, potrivit art. 14 al legii sus-menționate, acesta:

1) asigură realizarea și coordonarea lucrărilor de secretariat, gestionează ansamblul relațiilor și circulația documentelor la nivelul structurilor centrale, între minister și autoritățile și instituțiile publice, organizațiile neguvernamentale, persoanele juridice și fizice, monitorizează elaborarea și transmiterea principalelor rapoarte periodice prevăzute de reglementările în vigoare;

2) asigură implementarea, monitorizarea și evaluarea, la nivelul Ministerului Apărării Naționale, a prevederilor cuprinse în strategiile și programele de reformă ale administrației publice, elaborate pe baza Programului de guvernare, precum și a sistemului de control managerial;

3) asigură gestionarea și diseminarea documentelor clasificate în domeniul apărării, emise de NATO, Uniunea Europeană, statele membre ale acestora și alte state, la nivelul Ministerului Apărării Naționale.

Domeniile de activitate ale Secretariatului general al Ministerului Apărării Naționale sunt, în prezent, următoarele:

1) Coordonarea activităților privind rezolvarea sarcinilor ce revin Ministerului Apărării Naționale din Programul de guvernare și din Programul de activitate al Consiliului Suprem de Apărare a Țării.

2) Monitorizarea modului de îndeplinire a sarcinilor rezultate din ședințele și hotărârile Consiliului Suprem de Apărare a Țării și ale Guvernului, actele normative, ordinele și rezoluțiile ministrului apărării naționale.

3) Documentarea, expertizarea, pregătirea și promovarea documentelor ce se prezintă ministrului apărării naționale, pentru informare, analiză, avizare, semnare sau aprobare, precum și evidența actelor normative și actelor normative specifice.

4) Evidența, analizarea și soluționarea rapoartelor și petițiilor personalului Armatei și ale altor categorii de cetățeni adresate ministrului, Ministerului Apărării Naționale sau secretarului general, precum și ale cererilor de primire la raport sau în audiență la ministrul apărării naționale și secretarul general.

5) Gestionarea, controlul și diseminarea documentelor NATO, UE și Echivalente (ale statelor și altor organizații internaționale cu care România a încheiat acorduri de confidențialitate), precum și documentele naționale transmise acestora.

6) Monitorizarea, coordonarea și îndrumarea metodologică a elaborării și dezvoltării sistemului de control intern/managerial al Ministerului Apărării Naționale.

7) Administrarea sistemului informatic și managementul fluxurilor de documente la nivelul Secretariatului general al Ministerului Apărării Naționale.

8) Managementul principalelor activități din Armata României prin „Planul unic” și elaborarea reglementărilor specifice pentru conducerea planificată și coordonarea unitară a acestor activități.

9) Programarea, planificarea, bugetarea și monitorizarea resurselor umane, materiale și financiare necesare desfășurării activităților cuprinse în Programul major „Administrație centrală”, precum și evaluarea utilizării acestora;

10) Elaborarea Planului-cadru de continuare a procesului de restructurare și modernizare a Armatei României pentru structurile din compunerea Programului major “Administrație centrală”;

11) Implementarea, la nivelul Ministerului Apărării Naționale, a cadrului legislativ referitor la elaborarea, promovarea, monitorizarea și evaluarea documentelor de politici publice.

12) Gestionarea întocmirii situațiilor și datelor statistice, precum și transmiterea principalelor rapoarte statistice periodice către Institutul Național de Statistică, la nivelul Ministerului Apărării Naționale.

13) Elaborarea și redactarea Buletinului Informativ al Armatei.

CUPRINS:

I. ÎNFIINȚAREA SECRETARIATULUI GENERAL ȘI EVOLUȚIA LUI PÂNĂ LA SFÂRȘITUL PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL	1
II. REPERE CRONOLOGICE ÎN EVOLUȚIA SECRETARIATULUI GENERAL ÎN PERIOADA INTERBELICĂ	7
III. SECRETARIATUL GENERAL ÎN TIMPUL CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL ȘI EVOLUȚIA SA PÂNĂ ÎN ANUL 1949.....	15
IV. ROLUL ȘI ATRIBUȚIILE SECRETARIATULUI GENERAL AL MINISTERULUI APĂRĂRII NAȚIONALE ÎN PROCESUL DE REFORMĂ A ORGANISMULUI MILITAR	23

NOTE

-
- ¹ Monitorul Oficial al Regatului României nr. 268, 29 feb. 1900, p. 9451.
- ² Monitorul Oastei nr. 12, 4 martie 1900, p. 84.
- ³ *Ibidem*, p. 87.
- ⁴ *Ibidem*, p. 91.
- ⁵ Monitorul Oastei nr. 4 din 25 ianuarie 1903, p. 24.
- ⁶ Monitorul Oastei nr. 52 din 20 decembrie 1904, p. 761.
- ⁷ Col. Gh. Romanescu et al., *Istoria Infanteriei Române*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1985, p. 77.
- ⁸ Monitorul Oastei nr. 28 din 12 iunie 1912, p. 419.
- ⁹ *Ibidem*, p. 420.
- ¹⁰ *Ibidem*, p. 425.
- ¹¹ Monitorul Oastei nr. 3 din 18 aprilie 1919, p. 76.
- ¹² *Ibidem*, Tabela nr. 5.
- ¹³ *Codul General al României 1856-1942 întocmit după textele oficiale*, fondator C. Hamangiu, vol. 7, p. 888.
- ¹⁴ *Ibidem*, p. 890.
- ¹⁵ *Ibidem*, p. 891.
- ¹⁶ *Ibidem*, vol. 20, p. 602.
- ¹⁷ *Ibidem*, p. 603.
- ¹⁸ *Ibidem*, p. 608.
- ¹⁹ Monitorul Oastei nr. 3 din 1 mai 1937, p. 139.
- ²⁰ *Ibidem*, nr. 16 din 1 noiembrie 1937, p. 969.
- ²¹ *Ibidem*, nr. 16 din 1 noiembrie 1937, p. 968.
- ²² *Ibidem*, nr. 7 din 1 iulie 1938, p. 388.
- ²³ *Ibidem*, nr. 7 din 1 iulie 1938, p. 389.
- ²⁴ *Codul General al României 1856-1942 întocmit după textele oficiale*, fondator C. Hamangiu, vol. 27, p. 2324.
- ²⁵ *Ibidem*, p. 2329.
- ²⁶ *Ibidem*, p. 2329.
- ²⁷ Monitorul Oastei nr. 13 din 1 octombrie 1940, p. 864.
- ²⁸ *Ibidem*, nr. 23 din 1 martie 1941, p. 1507.
- ²⁹ *Ibidem*, nr. 23 din 1 martie 1941, p. 1508.
- ³⁰ Arhivele Militare Române, Fond documentar, Dosar A.219.
- ³¹ Centrul de Studii și Cercetări de Istorie și Teorie Militară, *Documente privind istoria militară a poporului român, 13 mai 1945 – 31 decembrie 1947*, Editura Militară, București, 1988, p. 238.
- ³² *Ibidem*, p. 244.
- ³³ *Ibidem*, p. 386.
- ³⁴ *Ibidem*, p. 391.
- ³⁵ Arhivele Militare Române, Fond documentar, Dosar A.219.
- ³⁶ Arhivele Militare Române, Microfilme, rola 3.2208, c. 195, c. 196.